

az írás miatt pedig ne aggódj! – De mama! –
És az isten szerelmére, ne igyál sokat!
Egy lépcsőházban szaladsz lefelé fürgén,
egy metrókocsiban tűnsz fel, rakpartokon, a téren,
fejed fölött a Nap akár egy vörös téglá,
vajon hirtelen hullik-e le, vagy lassan-lassan,
centiről centire? Á, inkább azt találd ki,
mit csinálj azzal a rengeteg könyvvel,
ami senkinek se kell, még neked se, de mégis
nehéz megválni tőlük, mint a nyártól.
És miért? Miért kell örökké megválni? Csak.
Mert muszáj! Azért dobtad bele a Dunába ötévesen
a kedvenc mackódat, mert úgy érezted, hogy muszáj,
muszáj lesz előbb-utóbb, és minél később,
annál rosszabb, annál fájdalmasabb lesz. Vagy nem?
De a döbrent kérdésre, hogy miért, nem volt szavad.
Csak. Ennél többet nem tudtál mondani te se.
És vártad, hogy mi lesz, vártad, hogy túléled-e.
Túlélted. Füttyörésztek a rigók, süttött a nap,
nem állt meg a hajó, nem süllyedt el a mélybe,
nem lépett ki medréből a folyó se, minden
maradt a régiben, és se felmentés, se magyarázat,
mindezek csak a fejedben léteznek, és ott is
úgy váltogatják egymást, mint a fény és az árnyék,
és sehol egy célzás valamilyen tervre,
de hiszen mondtam már, és titkos záradék, az sincs,
csak egy mackó, ami a tiéd volt egyszer,
és amit aztán beledobtál a hömpölygő Dunába.

Imre Flóra

BARÁTAIM EGYKOR

barátaim egykor szép emberek
nekem legalább szépek voltak
a hangszál halott az ősz halott
mi maradt meg vajon belőletek

a homályban képek tolonganak
kék-szürke szem egy vékony ujjú kéz
keskeny szemedből a mosoly ha néz
homlokba hulló fekete hajad

van-e a szeretetnek árapálya
ha egyszer úgy éreztük az marad
vagy visszavonja egy szó mozdulat
az volt-e ha egyikünk másnak látja

vörösarany szőrszálak karodon
emlék-kollázs nem maradt semmi nyom

HÁTSÓ FALI INFARKTUS

jobb lett volna mégis elmenni akkor
alig van már amiért érdemes
semmi se maradt már a dallamokból
csupa sercegő ómódi lemez

mint kislányok a filmszínészeket
értelmetlen bámulom arcodat
barátom vagy de nő sosem leszek
szemedben soha test csak gondolat

az angyalok mind rettenetesek
nehéz átmenni azon a falon
de odaát többé már nincsenek

odaát fölém senki sem hajol
érintsd meg kérlek a bal mellemet
múljon el örökre a fájdalom

Ijjas Tamás

SÚLYVONALAK, SÚLYPONT

Uram, nem tudom, szólíthatlak-e Uramnak,
ahhoz túl sok közünk van egymáshoz.
Szellős tenyérre vágyom, ahogy a kavicsok
bőrén a fény csak kitüremkedés, nem